

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1853-03-26)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1853-03-26)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 66. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000021.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn. 26. Marts 1853.

Kiæreste Christian,

Du vil maaskee blive noget forundret naar Du seer, hvormed jeg begynder dette Brev, nemlig med at skrive om din egen Poesie. Du vil formodentlig mene, der kunde være andre, nærmere Materier, der vare mere umiddelbart opfordrende. Men denne har længe ligget mig meget nær, og baade i Anledning af »Dante« og andre af dine Digte ofte nok været for og i min Eftertænkning. Men for en 10—12 Dage siden, da jeg en Formiddag stod for din Bogreol (jeg boer, siden den stærke Kulde begyndte, eller noget før, nede i s. 67dine Værelser) og medens jeg røgede min Pibe og saae paa nogle af dine Bøger, faldt i mine Hænder et noget forjasket Exemplar af »Billeder af Jesu Liv.« Denne lille Bog (som jeg selv endnu ei har faaet indbundet til min Samling) har jeg ikke haft i mine Hænder, maaskee i 7—8 Aar. Jeg gav mig til at læse i den — og læste strax vel den halve Bog igiennem, i det jeg med Forundring, ligesom ved en pludselig og ny Erfaring, opdagede nogle af de skiønneste, ejendommeligste Poesier, Du har skrevet — og det var de allerførste. Jeg kunde ikke komme mig af min Forundring. Det gik mig, som det ofte ved saadanne Leiligheder gaaer mig, naar det Skiønne, især i Digtform, finder Vei til min inderste Siæl og Følelse — jeg kunde tilsidst ikke læse for de Taarer, som fyldte mine Øine og betog mig eller svækkede Synsnerven. Jeg har siden paa ny læst den hele Samling fra først til sidst, og jeg har mangan Gang tænkt og grublet over, og paa en Maade beklaget: at Du ikke dengang blev saaledes grebet af din egen Genius, at Du vedblev at digte i den samme Strøm af poetisk Begeistring. Skulde denne med eet have udtømt sig, eller ligesom være mattet og behøvet en længere Hvile? — Eller er Du paa anden Maade, ved Examenslæsning og ved dit academiske Priisskrift, bleven bortledet fra den poetiske Production? — Mueligen har ogsaa dertil en formeget adspredende Omgang medvirket. — —

Jeg har et Slags Indbildning om at dit rette og egentlige Digterliv vil begynde i Kiel, hvor Yderverdenen hverken synderligt vil tiltrække eller adsprede dig, men snarere trænge dig tilbage i dig selv, og hvor Du, efter omtrent at have udtømt, hvad Reiselivet og de omskiftende Scener under dets hiemløse Flakken blandt Fremmede har haft af Tilløkkelse for dig i Ungdomsperioden, vil modnes til et mere indadvendt Tankeliv og Reflexionsliv. Fra dette skulde da maaskee ogsaa en fremskridende, mere fuldmødt dramatisk Digtning udgaae — i Fald en saadan, i sin fuldendte Form, ligger indenfor din Poesies »Tragweite.« — I »Dante« troer jeg virkelig — foruden at der er et stort Fremskridt fra de tidligere Stykker — at Du har omtrent gjort Alt ud af Emnet, hvad der kan gøres, naar Du vil skrive et historisk — meer end frit — romantisk Drama, som maaskee er det, Heiberg vilde have.

Men hvad der kommer ud af denne evigt drøvtyggende Romantiseren uden at eie en ægte, dyb romantisk Natur — det seer man f. Ex. af et nyt Drama »Knud den Hellige«, af s. 68Kr. (o: Christian) Arentzen, som jeg i disse Dage har giennemløbet — fordi Forfatteren (mirabile dictu!) har sendt mig det. Der er allevegne heldet en rigtig romantisk Krebsesauce og »forloren Skildpaddesuppe« over temmelig raa og uforarbejdede historiske Brokker og Brudstykker af den saakaldte »Overgangstid fra Hedendom til Christendom.« Jeg troede, da jeg saae Titelen: »Maaskee har man her dog engang faaet en ordentlig dansk historisk Tragedie!« Fortalen gjorde mig noget usikker, men betog mig dog ikke alt Haab. Det blev imidlertid skuffet. At en Tragedie af historisk genre ikke kan være for mig, hvor en lang Scene imellem Kong Knud og hans Dronning er udført i en dialogisk Romance, der begynder som saa:

»Min elskede Husbond for Gud og Mænd, min dyrebare Knudlille,

Vredes ei paa din Ædele, fordi hun kommer saa silde« —

vil Du let uden videre Redegjørelse forstaae. — —

Det gjør mig ondt, at Brøchner vilde eller maatte opgive at søge Posten; jeg vil næsten troe, han havde faaet den. Men for ham er det vel rigtigst at gaae en anden Vei. Blandt flere søges Posten af Lic. theol. Bornemann (en Tid constituent Lector philos, i Sorøe) og af — »Rigsgedebukken« Barfod — som hidtil endnu — klogere end ellers — har været taus ved Rigsdagen. Hvorledes det seer ud ved denne kan Du vel ikke aliene faae en Forestilling om ved at erfare, at der ved de nye Valg kom — enten 27 eller 23 Bønder, 12 Landsbyskolelærere og 10 eller 12 Præster ind i Folkethinget; men det kan sige dig meget. At Bondevennerne i Livsspørgsmaalene om Arvefølgen og Toldeenheden have slaaet sig til Ministeriet, har jeg vel allerede forhen berettet. Over 8—10 Dage varede Debatterne i den forenede Rigsdag ved den 1ste Behandling af det Kongelige Budskab om Arvefølgen. Alle de vigtigste Talere paa begge Sider synes der at have udtømt deres Viisdom; Bluhmes Taler har jeg fundet de med størst parlamentarisk Talent, Klogskab — tilsidst ogsaa med temmelig diærv, men sindig Kraft begavede; Velschovs lange »Jomfru-Tale« var yderst grundig, kundskabsrig, uforbeholden og overbevisende. Af Modpartiet var vel Larsen den farligste; Monrads og Clausens — især den førstes, kiendelig beregnet paa at holde sig Døren aabnet til Retirade; Knuth og Hall taug reent stille. Madvig s. 69var som sædvanlig uendelig og utaaleligt docerende. Grundtvig havde ikke andet at kildre sin Forfængelighed ved, end at være den eneste af c. 170, der stemte imod Overgangen til anden Behandling, som skal begynde den 4de April. Gud veed med hvilke Kræfter man nu der og i tredie

Behandling vil tygge Drøv paa sine Taler. Formodentlig skal vel ogsaa endeel af det underordnede »Tros« (som Madvig her i Vinter i et Selskab hos Tryde kaldte dem) komme til Orde. Man seer i det Hele med temmelig Rolighed Udfaldet imøde. Endnu er Ministeriet urokket, fast og enigt i Hovedsagen. C. Moltke fortfarer i sit consequent alvorlige og strenge Regimente i Slesvig. De slesvig-holstenske Advocater (3): de som før havde Praxis i begge Hertugdømmer) feies ud, een efter den anden, naar de ere anti-danske, nemlig ved at negtes Confirmation paa deres Bestallinger med Hensyn til Hertugdømmet Slesvig. — —

C. M.